

Zonneschermen ophangen.

Gij waardeert de zachte schapenvacht, die het oude kleedje voor uw ledikant heeft vervangen. Gij ergert u wel om een witten veeg op de mouw waarmede gij tegen den versch gewitten muur hebt gewreven, maar de blinkende helderheid doet u aangenaam aan.

En als gij wordt uitgenoodigd tot de inspectiereis van den kelder naar den zolder, plaatsen in uw woning die ge maar eens per jaar bezoekt, dan gevoelt ge, al wilt ge het misschien niet erkennen, den adem van verfrissching en verjonging en komt uw woning u voor als toen ge er de trouwe kameraad, die haar jaarlijkschen schoon-

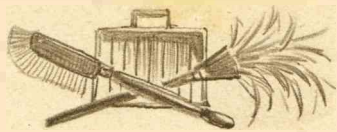
maak-hoogtijd vierde, als uw jonge vrouw binnenbracht.

In den helderen spiegel, waarop jenever en krijt hun werk hebben gedaan, ziet ge nauwelijks meer de grijzende haren om uw slapen. 't Is alsof gij zelf de verjongingskuur hebt ondervonden, alsof er een klein lentewonder aan u geschied is.

Mijne heeren, dat wonder is verricht met stoffer en blik, met spons en zeemlap, met witkalk en boenwas, met zeepoeder en verf.

Gij hebt de wonderdoende fee vlak bij de hand.

Kus haar — en grom niet!

Kleedenkloppen op dak.

BIJNA VERSPEELD. OORSPR. SCHETS VAN M. MURIELS.

Nou is 't uit. Nou heb ik er genoeg van. Dan maar scheiden. Dat is beter dan altijd in onmin te moeten leven" riep Arnold Hoekstra met een driftig gebaar in een stoel neervallend.

„Arnold" zei zijn moeder. „Stel je toch niet zoo driftig aan, vertel me eens...."

„Mij aanstellen? Nee, ik ben driftig... en... vertellen wat moet ik nog vertellen. Dat ze altijd met dien vent, dien Van Wijnen loopt te wandelen? Nou dat heb ik haar gewoon verboden vanmorgen, en toen zei ze: dat ze deed, wat ze wou, terwijl ik van te voren had gezegd, dat mijn geduld ten einde was."

„En wat nu?" vroeg Mevrouw.

„Wel, ik vraag scheiding aan."

„En Annie? Vindt ze het goed?"

„O, ze zei niets. Natuurlijk vindt ze het heel goed. Ze geeft immers geen zier om mij. Hoe heb ik dat toch ooit kunnen denken...."

„Nu — in 't begin — toen jullie pas getrouwd waart, en daarvóór, hield ze wát veel van je, dát kun je niet tegenspreken, maar jongen, was je toen ook niet anders tegen haar dan nu? Denk je er nog wel eens aan, wat haar moeder zei, toen je trouwde; dat je zoo lief en zacht kon zijn, als je maar wou, maar als ze werd getergd, of in haar eer geraakt, was ze heel moeilijk, kon ze wel eens ontembaar schijnen. Je moet ook niet vergeten, dat ze altijd wat verwend was thuis — je wist dat toch vooruit en —"

„O ja, ik heb zeker geen geduld genoeg gehad, hè? O, moeder, u weet niet, wat ik heb verdragen maar deze week hoorde ik er buitenshuis over praten en toen heb ik haar gezegd: ik wil niet meer, dat je met Van Wijnen op straat loopt."

„En wat zei ze daarop?"

„Wat ze zei? O, 't maakte mij helsch: dat dit mij niet aanging, omdat ik dan zelf maar eens met haar mee moest gaan, ik die nooit een uur over heb. Maar ze ging weer, ze zag hem in 't park, geloof ik. Toen heb ik gezegd dat 't maar uit moest zijn, dat we maar van elkaar moesten gaan — maar dat ze zich schamen moest voor den kleinen jongen, die later begrijpen zou —"

„Hoe kón je dat zeggen, Arnold. Nu begrijp ik, dat ze er niets tegen zei. Voel je niet, jongen, wat dat voor haar vrouwelijk eergevoel moet zijn geweest, toen jij zóó praatte?"

„Eergevoel? Als ze dát had zou ze niet zoo doen en zichzelf in opspraak brengen."

„Is 't wel zoo erg als je denkt? Me dunkt, Van Wijnen kun je vast vertrouwen. Bovendien is hij je vriend. — Als je aan mij de heele zaak eens overliet, ik zou —"

„Nee moeder. Ik heb 't nou gezegd, en zoo blijft het. Dan had ze me maar moeten gehoorzamen. Geen bemiddeling meer nu. Ik zou me voor mijn vrouw moeten buigen? Dat nooit."

„Eéns heb je 't toch moeten doen, toen je haar vroeg, maar — — je praat nu zoo onzinnig omdat je driftig bent. Als je nadenkt —"

„Ik wil niet meer nadenken, ik heb mijn besluit immers genomen."

„Alleen dan nog een vraag. De jongen, wat zal er met hem gebeuren, hij is pas 3 jaar, denk daar toch aan. Als hij van zijn moeder moest —"

Mevrouw Hoekstra had een gevoelige snaar geraakt bij haar wél koppig-driftigen, maar toch goedhartigen zoon. Hij werd wat bedaarder en zei, met iets weeks in zijn stem: „U weet wel, wat me dat kost, Moeder, maar — den jongen laat ik háár. Mijn rechtvaardigheidsgevoel zegt me, dat het zoo moet — en ik heb me geërgerd, zoo vaak ik het anders zag gebeuren. — Bovendien: al mag zij dan geen goede vrouw voor mij zijn — een goede moeder voor Karel is zij wel. Ik heb haar alléén laten beloven, dat ze hem niet zou leeren, later met haat of verachting zijns vaders naam te noemen."

Mevrouw Hoekstra voelde de tranen in haar oogen branden, toen ze keek naar den jongen man vóór haar, wiens gebogen houding en gefronst voorhoofd meer deden denken aan iemand, die van een lief bezit afstand doet dan aan een die bezig is, een juk af te schudden.

Zij stond op en met zachte hand zijn dik zwart haar wat wegstrijkende, zei ze op meewarigen toon: „Arnold, jongen, je zult er later zooveel spijt van hebben."

„Moeder, asjeblijft niet sentimenteel nu. Dat is, wat ik op 't oogenblik het minst kan verdragen."

Ze schrok van zijn hardheid en zijn strak opeengeklemd lippen ziende, begreep ze pas goed, hoe het hem

ernst was. „O," dacht ze, „als Annie wist, hoe roekeloos ze gespeeld heeft" — want het stond bij Mevrouw Hoekstra vast, dat haar schoondochter nooit bedoeld had haar man van zich te vervreemden en daarom trachtte ze ook van de zaak te redden wat te redden viel.

„Je had ook nooit eens tijd voor je vrouw, Arnold," verweet ze zacht.

„Het was voor haar en Karel toch, dat ik zoo werkte. Had ik dan soms heele dagen met haar moeten gaan wandelen?"

„Luister eens," zei Mevrouw op geheel anderen toon, ziende hoe haar tegenspraak hem prikkelde. „Laten we de zaak eens practisch behandelen. Je zult scheiding aanvragen. De reden is, dat je 't niet met elkaar kunt vinden? Denk je nu, dat je zoo gauw klaar zult zijn en dan 't schandaal hier? En waar blijf jij zoolang? Hier bij mij, in dezelfde stad waar zij woont? Hoor eens: Je zei voor veertien dagen dat je patroon zoo graag wou, dat jij, al was 't maar voor 'n jaar, naar Indië zou gaan in zijn dienst en je dan een prachtig salaris bood. Als je nu eens zei, dat je wou gaan voor een jaar, voor twee jaar — zoolang als je wilt. Annie krijgt in dien tijd geen taal of teeken van je, en jij niet van haar. Dat is evengoed als scheiding, maar minder opzienbarend. Als je dan terugkomt kun je, als je soms beiden spijt had..."

Arnold dacht na. Hij zou dan heel gauw weg kunnen gaan en Annie, als — ja als ze nog van hem hield, zou zwaar genoeg gestraft zijn — maar vooral het laatste argument van zijn moeder woog zwaar, (zonder dat hij 't zich wilde bekennen): als hij eens spijt kreeg, zou hij alles nog ongedaan kunnen maken.

Tien dagen later zat hij op een boot van den Rotterdamschen Lloyd, dié hem naar Indië brengen zou. Hij had nog maar enkele koele woorden van afscheid met zijn vrouw gewisseld, en zijzelf had geen enkele poging gedaan om hem terug te houden. Want zij was geen vrouw, die bedelen kon, om wat zij haar recht achtte. Maar toen hij eindelijk, op 't laatste oogenblik haar toch even de hand reikte tot afscheid, bleef haar hand lang in de zijne.

Twee jaar bleef hij in Indië. Maar toen werd het verlangen hem te sterk en op een goeden dag stond hij weer